

med til at negte en lovlig bestaaende Regering Benge at regjere med. Tværtimod, jeg tror, at vi her, trods vor Mistillid, have drevet vor Willie til at bevilge paa lovlig Grund indtil Grændser, der for de allerfleste Kamre, de allerfleste Folk, der ere inde i Forholdene, ville betragtes som i høi Grad imødekommende. At man i 1873 negtede Finantslovsforslaget Omgang til 2den Behandling, for muligt at fremfalde en Oplosning og som Følge deraf faae Vælgernes Dom mellem Ministeriet paa den ene Side og det nye aarsgamle Flertal her i Salen paa den anden Side, er det jo dog aldeles uberetiget at kalde Finantslovnegtelse; thi Ministeriet havde jo 5½ Maaneders lovlig Bevilling at regjere paa; der var Tid nok, saaledes som det ogsaa viste sig, til at fortlætte med lovlige Bevillinger. Skulde man mene, at det er Finantslovnegtelse, naar et Thing, som i 1877 og 1885, tilbyder en rigelig Finantslov, men dog ikke vil gaa ind paa Alt, hvad Regeringen og dens Venner kræve? Skulde det betragtes som en Finantslovnegtelse? En saadan Forklaring vilde jo betyde det Samme som dette: Du har vel Andel i Bevillingsretten, Folkething; men hvis Du vover at nægte Noget, som de andre Faktorer vilde have, gjør Du Dig skyldig i Finantslovnegtelse; det er Grundlovsbrud — hvilket det forøvrigt ikke er — og saa staar Ministeriet frit og kan gjøre, hvad det vil. Hvor er saa Bevillingsretten for Folkethinget? Skulde det være Finantslovnegtelse, at man to Gange i Foraaret 1885, baade i Midten af Marts og i de sidste Dage af Marts, tilbød Ministeriet en midlertidig Finantslov af samme Indhold, som det har været Sædvane at bruge i 36 Aar tilforn, og som aldrig har fremkaldt Konflikt mellem Regeringen, Landstthinget og Folkethinget før? En saadan blev tilbudt to Gange, og den blev refuseret, uden at Finantsministeren gjorde det Ringeste for at faae en lovlig Bevilling. Skulde det være Finantslovnegtelse? Er det Finantslovnegtelse, at man negter at behandle et Finantslovsforslag til et provisorisk Ministerium i 1885 om Efteraaret — et Ministerium, som sidder efter sin egen Recept, sidder i Kraft af den Fortolkning, som siger: Det er det Samme, om I bevilge eller ikke bevilge, hvad I gjøre eller ikke gjøre, thi vi

behøve ikke Eders Bevillinger. Dette er jo den faktiske Forstaaelse af Regeringens Fremgangsmaade. Vilde det være Finantslovnegtelse, at man nu fremdeles sagde: Den Regering, der har handlet som denne nu næsten i 4 Aar og levet paa denne Maade paa Trods af Grundloven, faaer aldrig det danske Folks Sanktion og aldrig det danske Folks Bevilling, forsaavidt den kan udtrykkes gennem Folkethinget? Vilde det være Finantslovnegtelse? Nei, det er det ikke. Nei, det vilde kun være Midler til at værne om Grundlaget for vor Existents, vor Friheds Existents, vor Bevillingsret. Var Talen om en Regering, der stod paa Lovens Grund, ikke var gaaet ind i Absolutismen, og man da vilde negte en saadan Regering, paa Grund af den øvrige politiske Strid med den paa andre Omraader, den fornødne Finantsbevilling eller den Finantsbevilling, man troede det rigtigt at give efter Statens Forhold, saa kunde man tale om Finantslovnegtelse; men et saadant Tilfælde har aldrig foreligget for Folkethinget; saaledes har Folkethinget endnu ikke betragtet den politiske Situation. Det er muligt, at Folkethinget skulde have gjort det; men selv om det havde gjort det, vilde det naturligvis have haft fuldstændig grundlovmæssig Ret dertil. Den Theori, at Folkethinget ikke skulde have Ret til at negte Finantsloven, at det skulde ligge udenfor Grundlovens Forudsætninger, herovr paa en ren Misforstaaelse. Folkethinget har imidlertid aldrig gjort det, fordi Oppositionen her i Oberensstemmelse med det danske Folks Karakter altid har været for estergivende. En ganske anden Sag er det, hvorledes man vil stille sig med Hensyn til Voteringer og Bevillinger til et Ministerium, der føler sig bedre ved at undvære saadanne, et Ministerium, der ganske har studt § 49 i Grundloven til Side. Dette har jeg ogsaa lige overfor det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd), der altid finder Folkethinget saa ubesindigt og dets Stridt saa uberettigede, troet at maatte sige. Jeg har tilladt mig at udtale mig personlig i denne Sag og beklager, at jeg ikke altid har været heldig til at træffe det, som Formanden mener kan siges her. Det har jeg gjort, ikke fordi jeg er uenig i, hvad den ærede Ordfører har sagt; tværtimod, jeg er ikke i mindste Maade divergerende fra